

Όσιοι Απόστολος και Θεοχάρης Οι Αυτάδελφοι (2024)

8 Μαΐου 2024

[Περισσότερες πληροφορίες πατήστε εδώ...](#)

Βιογραφία

8 Μαΐου ...

Όσιοι Απόστολος και Θεοχάρης Οι Αυτάδελφοι ...

Αδελφὰ Θεόχαρες σὺν' Αποστόλῳ ,
Ἐν γῇ ἐν πόλῳ τε φρονεῖτε σωφρόνως ,
Θεόχαρες τέρφθητι χαρὰν τὴν θεῖαν ,
Σὺν' Αποστόλῳ ἐν πόλῳ σελασφόρῳ ,
Θεοχάρους τε Αποστόλοιο ἀθλοσύνην αἰίδω ...

Ο Θεός Αναδεικνύει Αγίους ανθρώπους , Οι οποίοι αν και ζουν στις ίδιες συνθήκες ζωής με όλους τους άλλους συνανθρώπους Τους ,

Οι ίδιοι Αγωνιζόμενοι τον καλόν Αγώνα της Πίστεως , Φωτίζουν ως Πνευματικοί Φάροι τον κόσμο τον οποίο και Διακονούν εν Ονόματι Του Κυρίου μας ...

Σε μια εποχή δύσκολη για όλο το γένος τον 18ο – 19ο Αιώνα μ.Χ. , Ο Θεός έδωσε την Ευλογία Του στην πόλη της Άρτας να γεννηθούν , να ζήσουν , να Ασκηθούν , να Διδάξουν

και να Αγιάσουν δύο κατά σάρκα Αδέλφια Οι Όσιοι Θεοχάρης και Απόστολος ...

Ήταν παιδιά του Ευσεβή Ιερέα Γεωργίου Ντούϊα , Εφημέριου του Ιερού Ναού της Αγίας Σοφίας Άρτας και της Ενάρετης Πρεσβυτέρας Φωτεινής ,

Ο Θεός τους χάρισε τρεις γιους , ο τρίτος λεγόταν Κωνσταντίνος , τους οποίους ανάθρεψαν ἐν Παιδείᾳ και Νουθεσίᾳ Κυρίου ...

Φρόντισαν να γίνουν άνθρωποι Του Θεού και η πορεία της επίγειας ζωής Τους να είναι και πορεία προς τον Ουρανό και τον Αγιασμό Τους ,

ενδιαφέρθηκαν να μορφώσουν τα παιδιά τους με την όποια καλύτερη παιδεία υπήρχε στην πόλη την εποχή εκείνη ...

Ο Θεοχάρης γεννήθηκε το 1760 μ.Χ. , διέθετε μεγάλη έφεση για τα γράμματα , Διδάχθηκε την θύραθεν σοφία στην περίφημη τότε σχολή της Άρτας , τη σχολή Μανωλάκη Καστοριώτη ,

Ο ίδιος με την Αγία Του ζωή και τις Θεόπνευστες παραινέσεις Του Δίδασκε τους συμμαθητές του , πολλοί από τους οποίους παρακινήθηκαν και έγιναν Ιερείς και Μοναχοί ...

Από την ηλικία αυτή φανερώθηκε η δύναμη και η πειθώ του λόγου Του , αφού έβγαινε φυσικά από μια καρδιά που τη φλόγιζε η Αγάπη Του Θεού ,

στην Σχολή Δίδασκε ο μεγάλος Δάσκαλος και Ιεροψάλτης , Δημήτριος Οικονομόπουλος Βενδραμής από το Μεσολόγγι ...

Τα δύο Αδέλφια Ο Θεοχάρης και Ο Απόστολος είχαν ιδιαίτερη έφεση και Αγάπη προς την Εκκλησιαστική ζωή , με ιδιαίτερη ταπείνωση και επιμέλεια Διακονούσαν τον Ιερέα πατέρα Τους στα Λειτουργικά του καθήκοντα ,

όλη η οικογένεια ήταν ανεξάντλητη πηγή αγάπης και προσφοράς , υλικής και Πνευματικής προς τους συνανθρώπους και τους Ενορίτες τους ...

Η χαρά των γονιών ήταν μεγάλη για την πρόοδο και την καλλιέργεια των παιδιών Τους , η καρδιά του Ευλαβέστατου Ιερέα σκιρτούσε από την επιθυμία και την προσδοκία να δει

και να απολαύσει τους δυο γιους του Λειτουργούς στο Άγιο και Υπερουράνιο Θυσιαστήριο ...

Έκανε πρόσκληση στα δυο του παιδιά να γίνουν Ιερείς ότι πιο Ευλογημένο και Άγιο μπορεί να υπάρξει επί της γης , η απάντηση Των Νέων ήταν , μην βιάζεσαι πατέρα , έχει Ο Θεός , έβλεπαν το ύψος και το μεγαλείο της Ιεροσύνης Του Χριστού ,

όπως και Οι μεγάλοι Πατέρες της Εκκλησίας μας , απέφευγαν με δέος και Ευλάβεια την μεγάλη αυτή Τιμή ...

Ο Ευλογημένος Ιερέας ήθελε Ο Θεοχάρης να νυμφευθεί και μετά να ασχοληθεί με την Ιεροσύνη , Ο Θεός όμως είχε άλλα αποφασίσει ,

είχε ήδη πάρει την απόφαση να ακολουθήσει το Αγγελικό Πολίτευμα , τον δρόμο της Ασκήσεως και της Μοναχικής Πολιτείας ...

Έλεγε με σεβασμό , επιθυμώ όταν τελειοποιήσω τις Σπουδές μου και έρθω στη νόμιμη ηλικία η Θεία Πρόνοια θα με Φωτίσει , εκείνο και θα πράξω ,

μαζί με τους γονείς καμάρωνε και ο Μητροπολίτης την πρόοδο των νέων Αυτών και προσδοκούσε να Λαμπρύνουν την τοπική Εκκλησία με την απόφαση Τους να γίνουν Ιερείς ...

Όταν τελείωσε τις σπουδές Του Ο Θεοχάρης , η οικογένεια του σεβαστού Ιερέα Γεωργίου Ντούϊα , κατά παραχώρηση Θεού , δοκιμάστηκε ,

Κοιμήθηκαν εν Κυρίο και οι δύο γονείς , ο Ιερέας Γεώργιος και η Πρεσβυτέρα Φωτεινή , έφυγαν ειρηνικοί από τον κόσμο αυτό ...

Όσο μπόρεσαν έκαναν το χρέος τους προς Τον Θεό και τους συνανθρώπους τους , αφήνοντας πίσω στα παιδιά τους μια σημαντική περιουσία και κληρονομιά ,

ήταν η Αληθινή και γνήσια Πίστη τους , η Αγία ζωή τους και η κατά Θεόν Πορεία πάνω στις αξίες της Πίστεως και της Πατρίδας ...

Ο Θεοχάρης και Ο Απόστολος σαν μεγαλύτεροι Αδελφοί , μετά τον θάνατο των γονέων τους φρόντισαν τον μικρότερο αδελφό τους Κωνσταντίνο ,

όταν ανδρώθηκε φρόντισαν να νυμφευθεί με την Σωσάνη , απέκτησαν δύο γιους , τον Γεώργιο και τον Θεοχάρη ...

Αποκατέστησαν τον αδελφό τους στο πατρικό τους σπίτι , αποσύρθηκαν σε ένα μικρό σπιτάκι κοντά στο Ναό Της Αγίας Σοφίας απαρνηθέντες τα εγκόσμια ,

Τα δύο Αδέλφια ρίχνονται με θάρρος και γενναιότητα σε μεγάλους Ασκητικούς αγώνες ...

Η Αδιάλειπτη Προσευχή , η Μελέτη του Λόγου Του Θεού , η ολονύκτια στάση , η ψυχοτρόφος Νηστεία , η σιωπή , η Εγκράτεια , η Μετάνοια

και η ολόθερμη Αγάπη προς Τον Θεό ήταν η καθημερινή Τους πράξη και ζωή ...

Η τροφή Τους ήταν λιτή αποτελούμενη από ψωμί και νερό που έπιναν μετά τη δύση του ηλίου , μερικές φορές έτρωγαν και λίγα φρούτα , ενώ δεν είχαν Μοναχικό σχήμα έκαναν

και τηρούσαν με ακρίβεια τον Κανόνα του Μεγαλόσχημου Μοναχού , Κοινωνούσαν Των Αχράντων Μυστηρίων μία φορά την εβδομάδα ...

Ακολουθούσαν τη ζωή και το παράδειγμα Των Πατέρων και Ασκητών της εποχής Τους , το Πνεύμα των οποίων πέρασε σε Αυτούς και με την Διδασκαλία Του Αγίου Κοσμά Του Αιτωλού ,

από το μικρό σπιτάκι Τους δεν έβγαιναν παρά μόνο όταν είχαν απόλυτη ανάγκη και όταν η αγάπη προς τον πλησίον Τους , υποχρέωνε σε Διακονία και προσφορά ...

Ο Θεοχάρης Δίδασκε τα πρώτα γράμματα στο μικρό Εκκλησάκι Της Παναγίας Της Κασσοπίτρας - Κασσιόπης μέχρι το 1818 μ.Χ. ,

έπλαθε κυρίως την ψυχή τους ποτίζοντας τα με το καθάριο νερό της Πίστεως και Του Ευαγγελίου , ανάβοντας μέσα Τους την αγάπη προς την έρμη και δούλα Πατρίδα ...

Δεν είναι τυχαίο ότι από Αυτόν βγαίνει ένας σπουδαίος Μαθητής , ο Εθνεγέρτης και Αρχηγός της Φιλικής Εταιρείας , ο εκ Κομποτίου Νικόλαος Σκουφάς ,

σημαντικό το έργο του , μεγάλη η Πνευματική ωφέλεια του λαού της Άρτας από τις Θεόπνευστες ομιλίες του στο Μονύδριο Των Αγίων Αναργύρων ...

Ο Θεοχάρης προσέφερε αφιλοκερδώς και ακούραστα τις υπηρεσίες Του στην Μητρόπολη Άρτας , όταν Αρχιερατικός Επίτροπος ήταν ο Ηγούμενος της Ιεράς Μονής Θεοτοκίου Βενέδικτος ,

Ο μεγαλοπρεπής και Ελεήμων , εκτιμώντας την μεγάλη αυτή και Αγία προσωπικότητα Τον κάλεσε να εργαστεί ως γραμματέας Του ...

Παρά το φόρτο και τον κόπο της εργασίας αυτής , ουδέποτε παραπονέθηκε και αρνήθηκε κάτι , παρά μόνο σε περιπτώσεις διαζυγίου, αφορισμού και τιμωρίας Ιερέα ,

η Αγία Του ψυχή και η συνείδηση Του δεν το άντεχε , προσποιούνταν τον άρρωστο και κατέφευγε στο αγαπητό Του Κελί , όπου έβρισκε παρηγοριά στην Προσευχή Του Ιησού και στις πολυάριθμες Μετάνοιες ...

Ο Βενέδικτος κατάλαβε ότι Ο Θεοχάρης δεν ήταν για αυτή τη δουλειά , Τον απάλλαξε από τα καθήκοντα Του δίνοντας Του χρόνο για Προσευχή και Μελέτη του Λόγου Του Θεού και Των Αγίων Πατέρων ,

στην Ασκητική αυτή πορεία , συνοδοιπόρος και Συν Ασκητής Του ήταν Ο Άγιος Απόστολος Αδελφός κατά σάρκα ...

Οι Αυτάδελφοι συμπαραστάθηκαν δυναμικά στον λαό της Άρτας , κατά τη διάρκεια των μεγάλων και θανατηφόρων επιδημιών πανώλης - πανούκλας ,

η πρώτη στις 2 Μαΐου του 1816 μ.Χ. και η δεύτερη το 1823 μ.Χ. ...

Νυχθημερόν κλεισμένοι στο Ερημητήριο Τους Προσεύχονταν μέχρι που Ο Θεός και διά Πρεσβειών Του Αγίου Βησσαρίωνος , Του οποίου την Κάρα έφεραν και Λιτάνευσαν , απομάκρυναν το θανατικό ,

με την στάση Τους Οι Άγιοι Αυτάδελφοι έδωσαν δύναμη και κουράγιο στους κατοίκους της πόλης , οι οποίοι πλέον με πολύ σεβασμό Τιμούσαν Αυτούς ...

Ο Θεοχάρης Προ γνωρίζει την ώρα του Θανάτου , παρακαλεί Τον Αυτάδελφο Του και συναθλητή Απόστολο να ειδοποιήσει τον Ιερέα να έλθει να Τον Κοινωνήσει ,

ο Ιερέας με θλίψη και σεβασμό και με Ιδιαίτερη Ευλάβεια Τον Κοινωνεί για τελευταία φορά Τα Άχραντα Μυστήρια ...

Δίνει τις τελευταίες οδηγίες και επιθυμίες Του στον άπλουϊν και άκέραιον τῇ ψυχῇ Απόστολον ,

Τον παρακαλεί να συνεχίσει με τον ίδιο ζήλο την ίδια φιλόθεη και φιλόανθρωπη Ασκητική ζωή ...

Επιθυμία Του ήταν στην Κηδεία Του να παραστεί ο Μητροπολίτης Άρτας , να Ενταφιασθεί στον Ναό Των Αγίων Αναργύρων και ουδέποτε να γίνει Ανακομιδή Των Λειψάνων Του ,

την οικεία Του δωρίζει στον Ιερό Ναό Της Αγίας Σοφίας , όπου Εφημέρευε ο πατέρας Του και όπου εκεί Ο ίδιος είχε τις πρώτες και σημαντικές Πνευματικές Του εμπειρίες ...

Η Αγγελία του Θανάτου Του Όσιου Θεοχάρη έγινε την Μεγάλη Παρασκευή του 1828 μ.Χ. , προκάλεσε οδύνη και θλίψη στον λαό Της Άρτας ,

που με σεβασμό και Ευλάβεια έτρεξαν άπαντες στην Εξόδιο Ακολουθία Του , στην οποία χοροστάτησε ο Σεβασμιότατος Μητροπολίτης Άρτας Νεόφυτος ...

Ο Νεόφυτος με λόγια απλά και συγκινητικά εκφώνησε Επικήδειο λόγο , ανέφερε τις Αρετές , την Πίστη και την Ασκητική ζωή Του Θεοχάρη ,

προέτρεψε τους Πιστούς να Μιμηθούν την Αγία Του ζωή ...

Ο ίδιος ευχήθηκε για τον εαυτό του να τύχει τέτοιας μεγάλης Ευλογίας και να πεθάνει τέτοια μεγάλη μέρα ,

Πραγματικά την επόμενη χρονιά , το 1829 μ.Χ. , την Μεγάλη Παρασκευή εξεδήμησε προς Κύριον ο σεμνός αυτός Ιεράρχης ...

Στην κηδεία Του Όσιου Θεοχάρη συνέβησαν Εξάϊσια και μεγάλα Θαύματα ,

οι τέσσερις Λαμπάδες του Νεκροκρέβατου κατά την Νεκρική Πομπή ενώ ήταν σβησμένες , Άναψαν και Άρρητη Ευωδία σκόρπισε το Άγιο Σκήνωμα Του ...

Η Ευωδία Πλημμύρισε και τον Ναό Των Αγίων Αναργύρων αλλά και το μικρό σπιτάκι που ζούσε Ο Άγιος , άλλη Μαρτυρία αναφέρει ,

ότι κατά την ώρα της Εξοδίου Ακολουθίας , άναψαν από μόνα τους τα Κεριά του πολυελαίου Των Αγίων Αναργύρων , Θαύμα και Πιστοποίηση από Τον Θεό Της Αγίας και Φωτεινής ζωής Του ...

Ο Άγιος Ενταφιάσθηκε στο Κοιμητήριο Των Αγίων Αναργύρων , στο χώρο μπροστά από την είσοδο της νότιας πλευράς του Ναού ,

το 1866 μ.Χ. ο Ηγούμενος Ιερομόναχος Κορνήλιος , ανακαίνισε το Μονύδριο ...

Βρήκε στο χώρο αυτό μια πλάκα σκεπασμένη που έλεγε , την χαριτόβρυτον αυτού κάραν πνέουσαν ἄρρητον εὐωδίαν ,

Την Προσκύνησε Ευλαβικά , Την κάλυψε όπως αρχικά ήταν ,

σεβόμενος την Επιθυμία Του Αγίου , Έτσι ο χώρος της Ταφής Του Αγίου παραμένει μέχρι σήμερα απείρακτος ...

Ο Απόστολος συνέχισε να ζει , σύμφωνα με τις τελευταίες υποθήκες του Αδελφού Του , Μοναχικά , Ασκητικά , φιλόανθρωπα και Εκκλησιαστικά ,

φρόντιζε να συν παρίσταται στους πάσχοντες συνανθρώπους ...

Η Ελεημοσύνη προς όλους ήταν υποδειγματική , κοντά Του ήταν οι κατατρεγμένοι , τα ορφανά και οι φτωχοί , όλοι έβρισκαν παρηγοριά και ελπίδα ,

όταν και Ο ίδιος προ είδε το Τέλος Του παρακάλεσε τον αδελφό Του να Ταφεί χωρίς Τιμές στο Κοιμητήριο Της Αγίας Σοφίας ...

Ο Όσιος Απόστολος Παρέδωσε την ψυχή Του στον Κύριο το 1845 μ.Χ. ,

Το Λείψανο Του Ενταφιάσθηκε στο Κοιμητήριο Της Αγίας Σοφίας στο χώρο πίσω από το Ιερό Βήμα του Ναού ...

Τρεις μέρες μετά τον Θάνατο Του , Ευσεβείς γυναίκες πήγαν στον Τάφο να ρίξουν νερό και να τον καλλωπίσουν , Έκπληκτες βρέθηκαν μπροστά σε ένα απρόσμενο θέαμα ,

Βρήκαν έκφυεν εις τὸ μέσον τοῦ τάφου πρωτοφανές θαυμάσιον ἄνθος ἐκπέμπον ἄρρητον εὐωδίαν , πράγμα που Φανέρωνε εκ Θεού την Αγιότητα Του ...

Η Μνήμη Των Οσίων Αυταδέλφων παρέμεινε ανεξάλειπτη στους κατοίκους της πόλεως της Άρτας ,

οι οποίοι από την ημέρα του Θανάτου Τους , Τους Τιμούσαν ως Αγίους Μνημονεύοντας Τους κατά την Τετάρτη Της Διακαινησίμου Εβδομάδος , Πάσχα ...

Με τις ενέργειες του αιμνήστου Ιερέως Σταύρου Παπαχρήστου , Εφημερίου του Ιερού Ναού Της Αγίας Σοφίας , Καθιερώθηκε Επίσημα η Γιορτή Τους ,

Η Μνήμη Τους Τελείται Πάνδημα και Μεγαλόπρεπα Την Κυριακή Των Μυροφόρων στον Ιερό Ναό Της Αγίας Σοφίας

Απολυτίκιο ...

Τῶν κλεινῶν αὐταδέλφων τὴν δυάδα τιμήσωμεν , τὸν θεοειδῆ Θεοχάριν καὶ τὸν σύμπνουν Ἀπόστολον , ὅσιαν γὰρ ἀνύσαντες ζωὴν , Ἀγίων ἠριθμήθησαν χοροῖς , καὶ πρεσβεύουσιν ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν , τῶν ἐκβοώντων πάντοτε , δόξα τῷ στεφανώσαντι ὑμᾶς , δόξα τῷ ἀγιάσαντι , δόξα τῷ δοξασθέντι δι' ὑμῶν , ἐσχάτοις ἔτεσιν